

Arrest

nr. 220 306 van 25 april 2019
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak met rolnr. 227 796 en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften”.

Met toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolno's. 227 241 en 227 796 van rechtswege gevoegd.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 227 241 en 227 796 (volgnr. 18) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter wijst erop dat artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 op beide zaken van toepassing is en zet de draagwijdte van deze regeling uiteen. De verzoekende partij deelt mee dat zij afstand doet van het beroep met rolnummer 227 796 en dat zij het beroep met het rolnummer 227 241 ten gronde wenst te zien behandeld.

Gevraagd om haar actuele situatie toe te lichten stelt de verzoekende partij bij monde van advocaat Lips dat zij werd vrijgesteld en werd toegelaten tot het grondgebied, maar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.”

De Raad doet derhalve uitspraak op basis van het verzoekschrift met rolnummer 227 241. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 227 796.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die aangeeft afkomstig te zijn uit Syrië, kwam op een onbepaalde datum naar België. Op 6 december 2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 6 december 2018 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: A.

(...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Dilbeek op 06.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig identiteitsdocument.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven (sinds 04.12.2018). Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Dilbeek op 06/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven (sinds 04.12.2018). Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 06.12.2018 door de politiezone Dilbeek en verklaart dat hij naar familie wil gaan in Engeland. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland wegens de oorlog en omdat hij werk wil vinden.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden. Betrokkene werd gehoord op 06.12.2018 door de politiezone Dilbeek en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

[...]"

3. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat zij werd toegelaten tot het grondgebied. Zij heeft dan ook geen belang meer bij het aanvechten van de beslissing tot vasthouding. Alleszins heeft de Raad geen rechtsmacht om grieven over deze beslissing te behandelen.

Aangezien de verzoekende partij werd toegelaten tot het grondgebied, heeft zij geen belang meer bij het aanvechten van de beslissing tot terugleiding naar de grens

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“3.2.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

Verwerende partij betwist de nationaliteit van verzoekende partij niet die zij in de bestreden beslissing onder de rubriek "Nationaliteit" vermeldt.

Hieruit volgt dat het non-refoulement beginsel ten aanzien van haar land van herkomst moet worden onderzocht.

Hierover heeft verzoekende partij verklaard dat zij problemen heeft (cf. supra) waardoor zij niet kan terugkeren naar Syrië.

Dit motief kan bij afwezigheid van elk onderzoek naar de mogelijkheid om naar Syrië terug te keren geenszins de bestreden beslissing afdoende schragen.

Verzoekende partij heeft niet middels een gehoor waartoe zij zorgvuldigerwijze toe is gehouden ten einde de beslissing met volledige kennis te kunnen nemen terwijl zij niet ernstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van het blind geweld ingevolge het intern gewapend conflict in Syrië.

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24).

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 41).

Het motief in casu dat rekening wordt gehouden met artikel 74/13 (vragen naar het gezinsleven of de medische toestand van verzoekende partij) en 74/14 (risico op onderduiken) van voormelde

Immigratiewet van 15 december 1980 volstaat hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt.

Bovendien lijkt de politiek van verwerende partij er in te bestaan dat zij na de betekening van een eerste bevel om het grondgebied te verlaten waarbij zij verzoekende partij als transitmigrant vrijlaat waardoor deze laatste verkeerdelijk in de mening laat verkeren dat zij vrijgeleide krijgt om door te reizen terwijl zij alzo de motieven voor een volgende beslissing in de hand werkt. Bovendien is de vrijlating in de winter bij vriesweer wetende dat verzoekende partij hierdoor geen brood, bed en bad (en desnoods medische behandeling) zal hebben of daar aanspraak op kan maken onmenselijk.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij kan de bestreden beslissing niet nemen alvorens zij over alle nuttige informatie beschikt die zij middels een voorafgaandelijk gehoor dient te verzamelen opdat zij met kennis van zaken zorgvuldig een beslissing zou kunnen nemen.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en hierbij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid te bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Wat niet gebeurde.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Door verzoekende partij vrij te laten werkt zij de motieven voor de volgende beslissingen bijvoorbeeld tweede bevel om het grondgebied te verlaten, inreisverbod en vasthouding zelf in de hand. Hiermee overschrijdt zij haar macht.

Machtsoverschrijding.

De nationaliteit is vastgesteld en leidt tot repatriëring naar oorlogsgebied.

Schending van het verbod op refoulement.

De motieven zijn kennelijk niet redelijk.

§. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen of machtsoverschrijding herstellen.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te

verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.4. Zoals de Raad al herhaaldelijk en tot treurens toe heeft vastgesteld in arresten die handelen over de zogenaamde transitmigranten, blijkt uit de definities van artikel 1 van de Vreemdelingenwet dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

3.5. Zoals de Raad ook al zeer veelvuldig heeft vastgesteld in arresten die handelen over de zogenaamde transitmigranten, stelde de Raad van State dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625: *"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling."* En ook: *"In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de*

concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

3.6. De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vermits in het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld wordt, “*nationaliteit: Syrië*”, dient het risico op schending van artikel 3 EVRM met betrekking tot dit land te worden onderzocht.

3.7. In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten stilzwijgend over de situatie Syrië. Er wordt enkel gewag gemaakt van een later onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in een latere beslissing tot terugleiding naar de grens, dit in de component “*terugleiding naar de grens*”. De verwerende partij heeft in de thans behandelde zaak 227 241 geen nota neergelegd en betwist dus niet de pertinentie van de melding van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet ernstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van het blind geweld ingevolge het intern gewapend conflict in Syrië. Verzoeker heeft bij zijn gehoor erop gewezen dat de oorlog in Syrië de reden is waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan. De verwerende partij kan dergelijks niet negeren en daarover geen onderzoek doen, enkel omdat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische overheden.

3.8. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 227 241 en 227 796 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak 227 796.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA